

eerste blad

Arrestnummer	/ 2014
Repertoriumnummer	2014 /
Datum van uitspraak	28 maart 2014
Notienummer griffie	2012/NT/841
Notienummer parket-generaal	2012/PGG/1261 2012/V111/841

Hypothecaire inschrijving
VerGUNNINGSREGISTER

Borgsom

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op

01 APR. 2014

Not.nr. GE.43.99.528/09

In de zaak van het Openbaar Ministerie en van

arbeider, geboren te op wonende te

burgerlijke partij,

tegen:

1. Nr. zonder beroep, geboren te op wonende te

2. Nr. , havenarbeider, geboren te op
 , wonende te

beklaagden,

verdacht van:

A. De eerste en de tweede:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

Een persoon, namelijk die klicht doet, te hebben belaagd terwijl hij wist of had moeten weten dat hij door zijn gedrag de rust van die bewuste persoon ernstig zou verstoren.

te en/of elders in het Rijk, meermaals op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 11 augustus 2004 tot en met 30 augustus 2009

B. De eerste:

Door gebaren of zinnebeelden te hebben bedreigd met een aanstig op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is.

te op 25 juli 2009

C. De tweede:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-5°, c (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij art 99, § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, meer bepaald één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte

voertuigen, tenten te hebben geplaatst. In casu een trekcaravan en een stacaravan op het terrein, gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____ in eigendom toehoorende aan _____

te: _____ in de periode van 1 januari 2007 tot 30 april 2007

De rechtbank van eerste aanleg te Gent, 19de kamer, besliste bij vonnis van 25 juni 2012 op tegenspraak als volgt:

"op strafrechtelijk gebied:

Ten aanzien van

Verklaart zich niet bevoegd te oordelen over de onder A ten laste gelegde feiten in zoverre zij vóór 4 mei 2005 werden gepleegd.

Ontstaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de tenlastelegging A voor wat betreft de periode van 4 mei 2005 tot en met 10 augustus 2009.

Zegt dat de tenlastelegging B zoals hierboven omschreven, de beklaagde ten laste gelegd, naar eis van recht bewezen is.

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling ten voordele van deze beklaagde gedurende een termijn van een jaar vanaf heden.

Ten aanzien van

Ontstaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de tenlastelegging A.

Zegt dat de tenlastelegging C zoals hierboven omschreven, de beklaagde ten laste gelegd, naar eis van recht bewezen is.

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling ten voordele van deze beklaagde gedurende een termijn van een jaar vanaf heden.

Beveelt de overmaking aan het openbaar ministerie om te handelen als naar recht van de voorwerpen neergelegd ter griffie van de rechtbank onder de nummers

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op € 73,82.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 73,82, kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de weerhouden tenlasteleggingen.

Legt de eerste en de tweede beklaagde, krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op

voor beheerskosten in strafzaken van € 32,27 (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële amzendbrief nr. 131ter (B.S., 27 januari 2012)).

op burgerrechtelijk gebied:

Verklaart zich niet bevoegd kennis te nemen van de burgerlijke vordering in zoverre gesteund op de tenlastelegging A.

Verklaart de eis van de burgerlijke partij voor het overige toelaatbaar en in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij de som van € 250, te vermeerderen met de vergoedende interest tegen de wettelijke rentevoet vanaf 25 juli 2009 tot vandaag en met de gerechtelijke interest op de hoofdsom en de vergoedende interest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van € 220.

Wijst het meer- of anders gevorderde af als ongegrond."

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 6 juli 2012 door de burgerlijke partij tegen alle beschikkingen;
- 6 juli 2012 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.

* * *

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 27 februari 2014 in het Nederlands:

- de burgerlijke partij in zijn middelen bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de beklaagden in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester , beiden advocaat met kantoor te

2. De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn omtankelijk.

3. Terecht verklaarden de eerste rechters zich niet bevoegd om van de strafvordering tegen de eerste beklaagde kennis te nemen voor zover zij de tenlastelegging A betreft in de mate dat deze betrekking heeft op nist nader gekende tijdstippen in de periode van 11 augustus 2004 tot en met 3 mei 2005. In deze periode was de eerste beklaagde nog minderjarig.

4.1 Voor de uiteenzetting van de relevante feitelijke gegevens verwijst het hof naar de overwegingen in dit verband van de eerste rechtshandelingen onder "De feiten en hun kwalificatie", die hier kortheidsshalve als uitdrukkelijk herhaald worden beschouwd.

4.2 De eerste beklagde is van de tweede beklagde. Zij zijn van de burgerlijke partij.

De eerste en de tweede beklagde zouden zich schuldig hebben gemaakt aan belaging van de burgerlijke partij (telastlegging A). De eerste beklagde zou met zijn voertuig bedreigd hebben de burgerlijke partij aan te rijden (telastlegging B). De tweede beklagde zou zonder de vereiste stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk hebben gebruikt voor het plaatsen van een "trekcaravan" en een "stacaravan" (telastlegging C).

5. Elk te last gelegd feit maakt voor zover bewezen nog een misdrijf uit. De feiten die het voorwerp uitmaken van de telastleggingen A en B zijn nog steeds strafbaar gesteld door de wettelijke bepalingen vermeld in deze telastleggingen.

Het feit dat aan de telastlegging C ten grondslag ligt maakt sinds 1 september 2009 een inbreuk uit op artikel 4.2.1, 5°, c), strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste lid, 1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO). De op het misdrijf gestelde straffen zijn niet gewijzigd.

6. In de meest gunstige veronderstelling voor de tweede beklagde nam de termijn van vijf jaar van de verjaring van de strafvordering wat de telastlegging C betreft een aanvang op 1 januari 2007. De termijn werd laatst nuttig gestuit door de betekening aan de tweede beklagde op 9 december 2011 van de dagvaarding om voor de eerste rechtshandelingen te verschijnen. Sindsdien is minder dan vijf jaar verlopen, zodat de strafvordering met betrekking tot de telastlegging C niet is vervallen door verjaring.

7. De telastlegging A, voor zover zij de periode vanaf 4 mei 2005 tot en met 10 augustus 2009 betreft voor de eerste, en voor zover zij de periode vanaf 11 augustus 2004 tot en met 10 augustus 2009 betreft voor de tweede beklagde, is niet bewezen. Het hof maakt de overwegingen van de eerste rechtshandelingen onder "Telastlegging A ten aanzien van de eerste beklagde" en deze onder "Telastlegging A ten aanzien van de tweede beklagde" hier tot de zijne. In conclusies voor het hof worden geen middelen aangevoerd waarop de overwegingen van de eerste rechtshandelingen geen antwoord zouden bieden.

8. Gelet op de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is het misdrijf nader omschreven in de beschikking tot verwijzing onder B, voor de eerste beklagde bewezen.

Het hof steunt zich op de verklaring van de burgerlijke partij in dit verband, die wezenlijk bevestiging vindt in de geloofwaardige verdedigingen van [stuk 142] en [stuk 147]. De wijze waarop de eerste beklagde tot over het voetpad in de richting van de burgerlijke partij reed, vormde zeker in het licht van de gespannen situatie tussen de betrokkenen een ondubbelzinnige doodsb bedreiging aan het adres van de burgerlijke partij. Het is niet aangetoond dat de burgerlijke partij enige fout zou hebben begaan waardoor de vrije wil van de eerste beklagde zou zijn uitgeschakeld of verminderd.

9. Gelet op de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is het misdrijf nader omschreven in de beschikking tot verwijzing sub C, voor de tweede beklagde bewezen. Het hof maakt de overwegingen van de eerste rechters onder "Telastlegging C" tot de zijne. Dat de caravans verplaatsbaar zouden zijn geweest - wat voor de stacaravan duidelijk niet het geval was - nam de vergunningsplicht niet weg. Naast het feit dat de beklagde de grond gebruikte voor het plaatsen van twee caravans blijkt ook niet dat aan twee andere voorwaarden van vrijstelling van de vergunningsplicht was voldaan, namelijk de overeenstemming met de verkavelingsvergunning en de plaatsing van de caravans in een straal van 30 meter van de uiterste grenzen van het woongebouw.

10. De eerste beklagde heeft zich schuldig gemaakt aan bijzonder laakbaar gedrag, dat gelet op de omstandigheden waarin het werd gesteld en zo na ernstig lichamelijk letsel meebrengt. Niettemin kan om de redenen aangehaald in het bestreden vonnis onder "Beoordeling ten aanzien van de eerste beklagde" de -ondergeschikt- gevraagde opschorting van de uitspraak van de veroordeling worden toegestaan.

11.1 Het blijkt niet dat een veroordeling tot een geldboete, zoals hier is aangewezen, voor de tweede beklagde zijn sociale declassering zal meebrengen of enige sociale reclassering in het gedrag zal brengen. Het hof gaat daarom niet in op de ondergeschikte vraag van deze beklagde tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De tweede beklagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap, in het bijzonder van bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, heeft hij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. De twee caravans vormden ondermeer wegens hun omvang en hun staat volgens de foto's in het strafdossier een storend element in landelijke woonomgeving.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard deze beklagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. Het hof houdt hierbij in het voordeel van de tweede beklagde rekening met zijn blanco strafrechtelijk verleden en het feit dat de beide caravans inmiddels werden verwijderd.

11.2. De tweede beklagde pleegde het misdrijf na 29 februari 2004 en voor 1 januari 2012, zodat de geldboete moet worden verhoogd met 45 opdecimes.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 50 opdecimes tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

12.1. De vergoeding voor administratieve kosten moet worden bepaald op € 51,20 (artikelen 2 en 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012 (B.S., 29 november 2012)). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

12.2: De kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie werden ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen misdrijven. Anders dan de eerste rechtshoofden oordeelden brengt dit niet mede dat beide beklaagden hoofdelijk tot het geheel van de kosten moeten worden veroordeeld, nu de beklaagden wegens afzonderlijke misdrijven zijn veroordeeld (art. 50 Sw.).

13.1. De burgerlijke partij vordert schadevergoeding van de beide beklaagden. Uit de vermelding van de schadeposten waarvoor vergoeding wordt gevorderd blijkt dat de vordering overwegend steunt op de telastlegging A, de belaging die de burgerlijke partij omschrijft als "Jarenlange terreur".

Gelet op het ontslag van rechtsvervolging verleend aan de eerste en de tweede beklaagde is de vordering van de burgerlijke partij voor zover gesteund op de telastlegging A niet gegrond.

13.2. Gelet op de aard van het misdrijf neemt het hof aan dat een beperkt deel van het moreel leed dat de burgerlijke partij voorhoudt te hebben geleden is veroorzaakt door het misdrijf omschreven in de bewezen telastlegging B. De eerste beklaagde is gehouden dit te vergoeden. Materiele schade veroorzaakt door dit misdrijf wordt niet met zoveel woorden aangevoerd, minstens is geen materiele schade veroorzaakt of mede veroorzaakt door dit misdrijf bewezen. Het hof raamt de morele schade, gelet op de ernst van de bedreiging en bij gebrek aan gegevens die een meer precieze raming zouden toelaten, in billijkheid op € 150.

13.3. De burgerlijke partij beroept zich niet op visuele hinder als gevolg van het misdrijf omschreven in de telastlegging C.

Het hof neemt met de burgerlijke partij aan dat dit bewezen misdrijf enig moreel leed heeft veroorzaakt, doordat het een gebruik van het goed van de tweede beklaagde meebracht dat sporadisch enige hinder uit nabuurschap veroorzaakte die er zonder het misdrijf niet zou zijn geweest. Deze schade kan bij gebrek aan gegevens die een meer precieze raming zouden toelaten slechts in billijkheid worden begroot en wel op € 250, hierin begrepen de schade die het gevolg is van het tijdsverloop tussen het ontstaan van de schade tot heden, zodat op dit bedrag slechts verwijlrente vanaf heden verschuldigd is.

13.4. Krachtens artikel 162bis Sv., samen gelezen met artikel 211 Sv., veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde, deze beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Ger.W. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 25 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Er werden geen redenen aangevoerd om een ander bedrag dan het voorziene basisbedrag toe te kennen.

Er is geen sprake van klaarblijkelijke overwaardering van de schade die een normaal bedachtzame en zorgvuldige justitiabele niet zou hebben begaan, noch van een te kwader trouw verrichte verhoging die als enig doel had op artificiële wijze het bedrag van de vordering op te trekken tot een hogere schijf.

Het groot verschil tussen de toegekende vergoeding en het gevorderde bedrag is het gevolg van het ontslag van rechtsvervolging voor de telastlegging A.

Rekening houdend met dit alles bedraagt de rechtsplegingsvergoeding € 715, zowel in eerste aanleg als in beroep.

De beklaagden kunnen geen aanspraak maken op enige rechtsplegingsvergoeding nu de strafvordering niet op gang is gebracht door een rechtstreekse dagvaarding door de burgerlijke partij.

13.5. Artikel 162bis Sv: staat er niet aan in de weg dat het hof krachtens artikel 1017 Ger.W. de kosten kan omslaan, nu de partijen onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld. Rekening houden met het wederzijds gelijk en ongelijk dienen deze kosten te worden omgeslagen zoals hierna vermeld.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprakend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechters en:

- art. 211, 211bis en 212 Sv.;
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

op strafrechtelijk gebied:

bevestigt het bestreden vonnis voor zover uitspraak wordt gedaan over de strafvordering tegen de eerste beklaagde; over de strafvordering tegen de tweede beklaagde voor zover zij de telastlegging A betreft en over de overtuigingsstukken,

wijzig het vonnis voor het overige als volgt:

veroordeelt de tweede beklaagde voor het misdrijf omschreven in de telastlegging C tot een geldboete van € 250, vermeerderd met 45 opdedmes tot € 1.375 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

veroordeelt de tweede beklaagde tot betaling van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionële Redders van € 25, vermeerderd met 50 opdedmes tot € 150,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde ieder tot betaling van een vergoeding voor administratieve kosten van € 51,20,

veroordeelt elke beklaagde tot helft van de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten in hun geheel herbegroot op € 146,86 in eerste aanleg en begroot op € 159,62 in beroep,

op burgerrightelijk gebied:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de vordering van de burgerlijke partij niet gegrond voor zover zij gericht is tegen beide beklaagden en steunt op het misdrijf omschreven in de talaatlegging A,

verklaart de vordering voor het overige als volgt gegrond:

veroordeelt de eerste beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij van € 150, meer vergoedende rente vanaf 25 juli 2009 tot heden en de verwijlrente vanaf heden,

veroordeelt de tweede beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij van € 250, meer de verwijlrente vanaf heden,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde ieder tot betaling van één vijfde van de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van de burgerlijke partij, deze in hun geheel begroot op € 30 opstelrechten beroepsakte en een rechtsplegingsvergoeding van € 715 in eerste aanleg en € 715 in beroep; zegt dat voor het overige elke partij haar eigen kosten dient te dragen,

verwerpt het meer of anders gevorderde als niet gegrond.

Kosten eerste aanleg herbegroot:

Afschr. Arr. Kl:	€ 17,10
Dagv.:	€ 67,10
Hypoth. Inschr.:	€ 49,31
	<hr/>
	€ 133,51
+ 10 % :	€ 13,35
	<hr/>
Totaal:	€ 146,86

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 42,75
Afschrift akte hb OM:	€ 2,85
Dagvaarding:	€ 99,51
	<hr/>
	€ 145,11
+ 10 % :	€ 14,51
	<hr/>
Totaal:	€ 159,62

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en en in openbare rechtszitting van 28 maart 2012 uitgesproken door raadsheer waarnemend voorzitter. In aanwezigheid van substituu-procureur-generaal, met bijstand van griffier